

Р Е Ш Е Н И Е

№ 293

гр. София, 21 декември 2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение в открито съдебно заседание на осми декември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ

ХРИСТИНА МИХОВА

със секретар Мира Недева,
при участието на прокурора АНТОНИ ЛАКОВ,
след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ
наказателно дело № 1092 по описа за 2017 г. и за да се произнесе взе
предвид:

Касационното производство по реда на чл.346 т.1 и сл. от НПК е образувано по постъпили – протест от прокурор от Апелативна прокуратура - София, жалби от частните обвинители и граждански ищци В. С., Д. Д., Д. Б., от защитника адв. Р. Г. с допълнение към нея изготвено от подсъдимия И. Г. против съответно в оправдателната и осъдителната част на въззивна присъда № 11/14.03.2017 г., постановена по внохд № 49/2016 г. по описа на Апелативен съд - София.

В протеста, жалбите на частните обвинители и граждански ищци и допълненията към тях са наведени касационните основания по чл.348, ал.1 т.1 - т.3 от НПК. Според представителите на държавното и частното обвинение в резултат на допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неправилната оценка на доказателствените източници и превратното тълкуване на част от доказателствата и на съдебната практика се е стигнало до оправдаването на подсъдимия по част от деянията на продължаваното престъпление, с което е нарушен материалния закон. Посочено е, че след цялостната отмяна на първоинстанционната присъда в наказателната ѝ част въззивният съд изобщо е пропуснал да се произнесе по обвинението относно деянието, осъществено на 06.10.2010 г., което на практика би следвало да се приравни на липса на мотиви. Неправилно съставът на апелативния съд е приложил разпоредбата на чл.336, ал.1 т.2 и т.3 от НПК, вместо тази на чл.337 ал.1, т.2 от НПК, при положение, че за част от деянията е признал подсъдимия отново за виновен, т.е. първоинстанционната присъдата е

следвало да бъде изменена, а не отменена. Претендираното наличие на явна несправедливост на наказанието е мотивирано с неправилното приложение на чл.55 от НК, без в случая да са налице изключителни и многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. С тези аргументи се отправя искане за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В жалбата на защитника и допълнението към нея, изготвено от подсъдимия са релевирани доводи, обуславящи наличието на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Тъй като жалбата е подадена, преди влизането в сила на измененията на НПК с ДВ бр. 63/04.08.2017 г. се претендира наличието на неотстраними съществени процесуални нарушения, допуснати на досъдебното производство и водещи до оправдаването на подсъдимия. Като такива са посочени и подробно аргументирани нарушения, свързани с приложението на чл. 29, ал.1, т.5 и ал.2; чл.35, ал.3; чл.53, ал.3; чл.118; чл.180, ал.3 от НПК, които са мултиплицирани впоследствие в първоинстанционната и въззивната присъда, придружени от липсата на мотиви и анализ на доказателствата, както и непроизнасянето на съда по пункт X от обвинението. Следствие на тези нарушения се е стигнало до възприемането на фактическа обстановка, която не съответствала на признаците на състава на престъплението по чл.286 ал.1 от НК. При условията на алтернативност се иска присъдата да бъде отменена, подсъдимият да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

В съдебно заседание прокурорът от ВКП поддържа представения протест и предлага същият да бъде уважен по изложените в него и в жалбите на частните обвинители доводи.

Частните обвинители и граждански ищци Д. Д. и Д. Б. считат, че протеста и жалбите са основателни и пледират те да бъдат уважени.

Частният обвинител и граждански ищец В. С. и частните обвинители М. Б. и Б. Т., редовно призовани за съдебното заседание, не се явяват и не вземат становище.

Подсъдимият И. Г. лично и чрез защитника си адв.Г. поддържат депозираната жалба, като акцентират доколко е редовен съдебният акт на въззивния съд, с който е отменена първоинстанционната присъда в една част, с която подсъдимият е осъден и в същата част, на същите основания е осъден отново, още повече, че липсва произнасяне по един от „епизодите”.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност съобразно чл.347 ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 15/11.11.2015 г., постановена от Военен съд - Пловдив по нохд № 76/2015 г. подсъдимият майор И. И. Г. – военен прокурор във Военно окръжна прокуратура - София е признат за виновен в това, че в периода 11.05.2010 – 06.10.2010 г. в гр.София, при условията на продължавано престъпление, в искане за отвод от 11.05.2010 и в жалби от 06.07.2010 г., и от 06.10.2010 г., пред надлежен орган на властта - Главния прокурор на Република България е набедил в извършването на престъпления, като е знаел, че са невинни магистрати - прокурори:

I. на 11.05.2010 г. в искане за отвод

- М. Ф. и полковник В.С. в престъпление по чл.294 ал.4 вр. с ал.1 от НК

- *полковниците Д. Д., В. С. и М. Б. в престъпление по чл.294 ал.4 вр. с ал.1 от НК*

II. на 09.07.2010 г. в жалба от 06.07.2010 г.

- М. Ф. и полковник В. С. в престъпление по чл.294 ал.4 вр. с ал.1 от НК

- *полковниците Д. Д., В. С. и М. Б. в престъпление по чл.294 ал.4 вр. с ал.1 от НК*

III. на 06.10.2010 г. в жалба от 04.10.2010 г.

- М. Ф. и полковник В. С. в престъпление по чл.294 от НК

- *полковниците Д. Д., В. С. и М. Б. в престъпление по чл.294 от НК,*

поради което и на основание чл.286 ал.1 вр. с чл.26 ал.1 от НК и при условията на чл.54 от НК е осъден на една година и шест месеца лишаване от свобода, както и обществено порицание, като е признат за невинен в периода 05.10.2009 г. – 06.10.2010 г. в гр.София и гр.Пловдив в жалби от 05.10.2009 г., 03.02.2010 г., 08.03.2010 г. и 14.05.2010 г., в протокол за разпит на свидетел от 09.04.2010 г., на 26.07.2010 г. и 04.08.2010 г. в протоколи за предявяване на разследването, пред надлежни органи на властта – Главния прокурор на Република България, военен прокурор при ВОП - Пловдив полковник Д. Б. и военен следовател при ВОП - Пловдив капитан И. Д., да е набедил в извършването на престъпления – по чл.282, ал.1; 287; 288; 289; 294 ал.4 вр. с ал.1 вр. с чл.18; чл.294, ал.1; чл.311чл.321 ал.3 от НК магистрати – прокурори, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан в тази част на повдигнатото му обвинение.

На основание чл.66 ал.1 от НК е отложено изпълнението на наказанието лишаване от свобода с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

С присъдата подсъдимият е осъден да заплати на гражданските ищци – В. С. сумата от 6 000 лв. и на Д. Д. – 3 000 лв., представляващи

обезщетение за причинените им неимуществени вреди в резултат на извършеното престъпление, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането, като за разликата до пълния предявен размер исковете, както и искът на Д. Б. за 10 000 лв. са отхвърлени като неоснователни.

В тежест на подсъдимия са възложени и направените по делото разноски, възлизащи общо в размер на 9 330,29 лв., както и 360 лв. дължима държавна такса върху уважения размер на предявените граждански искове.

По протест, жалби от частните обвинители и граждански ищци С., Д. и Б. и от подсъдимия е образувано внохд № 49/2016 г. по описа на Апелативен съд - София. С постановената присъда № 11/14.03.2017 г. по същото дело на основание „чл.336, ал.1 т.2 и т.3 и чл.338, във вр. с чл.334, т.2 и т.6 от НПК” е отменена първоинстанционната присъда в наказателно правната ѝ част и вместо нея е постановена нова, с която подсъдимият Г. – военен прокурор във Военно окръжна прокуратура - София е признат за виновен в това, че в периода 05.10.2009 – 09.07.2010 г. в гр.София, при условията на продължавано престъпление, в искане за отвод от 11.05.2010 и в жалби от 05.17.2009 г., 10.03.2010 г. и 09.07.2010 г., пред надлежен орган на властта - Главния прокурор на Република България е набедил в извършването на престъпления, като е знаел, че са невинни магистрати - прокурорите:

I. на 05.10.2009 г. в жалба от 05.10.2009 г.
- М. Ф. в престъпление по чл.282 ал.1 от НК

II. на 10.03.2010 г. в жалба от 08.03.2010 г.,
- М. Ф. и полковник В. С. в престъпление по чл.282 ал.1 от НК,
-полковниците Д. Д., В. С. и М. Б. в престъпление по чл.294 ал.4
вр. с ал.1 от НК

III. на 11.05.2010 г. в искане за отвод от 10.05.2010 г.
- полковниците Д. Д., В. С. и М.
Б. в престъпление по чл.294 ал.4 вр. с ал.1 от НК,

IV. на 09.07.2010 г. в жалба от 06.07.2010 г.
- полковниците Д. Д., В. С. и М.
Б. в престъпление по чл.294 ал.4 вр. с ал.1 от НК,

поради което и на основание чл.286 ал.1 вр. с чл.26 ал.1 от НК и при условията на чл.55 ал.1 т.1 от НК е осъден на десет месеца лишаване от свобода, както и обществено порицание, като е признат за невинен в периода 05.10.2009 г. – 06.10.2010 г. в гр.С. и гр.П. в жалби от 05.10.2009

г., 03.02.2010 г., 08.03.2010 г. и 14.05.2010 г., в протокол за разпит на свидетел от 09.04.2010 г., на 26.07.2010 г. и 04.08.2010 г. в протоколи за предявяване на разследването, пред надлежни органи на властта – Главния прокурор на Република България, военен прокурор при ВОП - Пловдив полковник Д. Б. и военен следовател при ВОП - Пловдив капитан И. Д., да е набедил в извършването на престъпления – по чл.282, ал.1; 287; 288; 289; 294 ал.4 вр. с ал.1 вр. с чл.18; чл.294, ал.1; чл.311чл.321 ал.3 от НК магистрати – прокурори, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан в тази част на повдигнатото му обвинение.

На основание чл.66 ал.1 от НК е отложено изпълнението на наказанието лишаване от свобода с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Постановено е „общественото порицание” да се изпълни чрез поставяне на диспозитива на присъдата на видно място в сградата на ВОП - София.

Първоинстанционната присъда е потвърдена в гражданско правната ѝ част, както и в частта относно разноските.

Извършената касационна проверка на диспозитива на въззивната присъда и мотивите към нея разкрива допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните, които обосновават отмяната на постановения съдебен акт и връщането на делото за ново разглеждане от второинстанционния съд. Видно от начина, по който е формулирано обвинението в обвинителния акт подсъдимият е предаден на съд за извършени макар и множество деяния, обособени в десет пункта, с по няколко „епизода”, но за едно продължавано престъпление по чл.286 ал.1 вр. с чл.26 от НК. При съпоставка между така повдигнатото обвинение и постановената въззивна присъда се установява липса на произнасяне по пункт X на обвинението, касаещ деянията, осъществени на 06.10.2010 г. в жалба до Главния прокурор от 04.10.2010 г. Видно от мотивите /л.42/ на обжалвания съдебен акт, след като е констатирал противоречията относно формираните правни изводи на първоинстанционния съд и се е обосновал, че може да ги отстрани, като отмени порочния съдебен акт, от своя страна въззивният съд е пропуснал да се произнесе, т.е. макар вътрешното му убеждение да е обективизирано в мотивите, това не е достатъчно и не позволява извършването на касационната проверка, тъй като няма произнасяне в диспозитивната част. Установеното нарушение на единството между диспозитив и мотиви, придружено с липсата на произнасяне по повдигнатото обвинение в неговата цялост след отмяната на първоинстанционната присъда в наказателно правната ѝ част, води до липсата на яснота в действителната воля на съда и обуславя отмяната на постановената нова въззивна присъда.

На следващо място, настоящият състав намира, че в мотивите на присъдата, не са обсъдени изобщо направените от страните възражения във въззивните жалби и протест, които на практика са възпроизведени и пред касационната инстанция. Не е даден какъвто и да било отговор на поставените в тях множество въпроси, а още по - малко същият да е ясен и убедителен. Въпреки че, с оглед възприетата форма на съдебния акт, мотивите следва да отговарят на изискванията на чл.339 ал.3 вр. с чл.305 от НПК, въззивният съд не е освободен от задължението му да даде отговор на наведените доводи. Това произтича от функцията му на контролна инстанция, която следва да провери изцяло законосъобразността на първоинстанционната присъда и важи при упражняването на всички правомощия на въззивния съд по чл.334 от НПК. С отсъствието на обсъждане на направените възражения настоящата инстанция, а и страните не са в състояние да проследят по какъв начин е формирано вътрешното убеждение на съда. Това дава основание да се приеме, че постановената въззивна присъда не отговаря на законоустановените изисквания относно съдържанието както на диспозитива, така и на мотивите към нея.

Визираните процесуални нарушения според настоящия състав се дължат на неразбирането на правомощията на въззивната инстанция. Доказателство за това се явява и изписаното в присъдата основание, на което тя е постановена. В тази връзка следва да се отбележи, че при продължаваното престъпление деецът се наказва за всички включени в него деяния, взети в тяхната съвкупност и за причинения от тях общ престъпен резултат, с едно наказание. Частичното оправдаване или осъждане на подсъдимия за част от деянията не представлява цялостно пререшаване на въпросите по чл.301, ал.1, т.1-2 вр. чл.32, ал.1, т.1 от НПК. Визираните в съдебния акт разпоредби на чл.336, ал.1, т.2 и т.3 от НПК намират приложение само ако следва се да осъди оправдан подсъдим или да се оправдае изцяло осъден подсъдим по обвинение за престъпления, а не за деяния, т.е. необходимо е да има цялостна пререшаване на въпросите за вината и отговорността. В настоящия случай, тъй като се касае за едно престъпление, осъждането или оправдаването на подсъдимия за част от деянията, за които е съответно оправдан или осъден от първоинстанционния съд, представлява изменение на първоинстанционната присъда по смисъла на чл.337 ал.1 т.2 предл.1 от НПК.

Така установените нарушения, изразяващи се в липсата на произнасяне относно цялото обвинение и на непълни и неясни мотиви, съпроводени с избраната некоректна форма на постановения съдебен акт обуславят неговата отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. При новото разглеждане на делото посочените съществени нарушения на процесуалните правила следва да бъдат отстранени, като се осъществи задълбочен анализ на

доказателствената съвкупност и са даде прецизен отговор на възраженията на всяка от страните срещу първоинстанционната присъда, поради което и на основание чл. 354, ал.3, т.2 вр. с ал.1 т.5 във вр. с чл. 348, ал.2, т. 1 и т. 2 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ въззивна присъда № 11/14.03.2017 г., постановена по внохд № 49/2016 г. по описа на Апелативен съд - София.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд от стадия на съдебното заседание.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: